

**Regina Haljak-Mäesaar
Ruudu Asveit**

Julged jutud

 maurus

Autor Regina Haljak-Mäesaar
Kunstnik Ruudu Asveit

Julged jutud

Toimetaja Maris Tsine
Keeletoimetaja Marika Kullamaa
Kujundaja Margus Nõmm

ISBN 978-9908-60-018-5
Autoriõigus: OÜ Maurus Kirjastus
Esmatrükk 2026
Trükk: Tallinna Raamatutrükikoda

Kirjastus Maurus
Tartu mnt 74, 10113 Tallinn
tellimine@kirjastusmaurus.ee, telefon 5919 6117

Kõik õigused on kaitstud. Ilma autoriõiguse omaniku kirjaliku loata pole lubatud ühtki selle väljaande osa paljundada ei mehaaniliselt ega muul viisil.

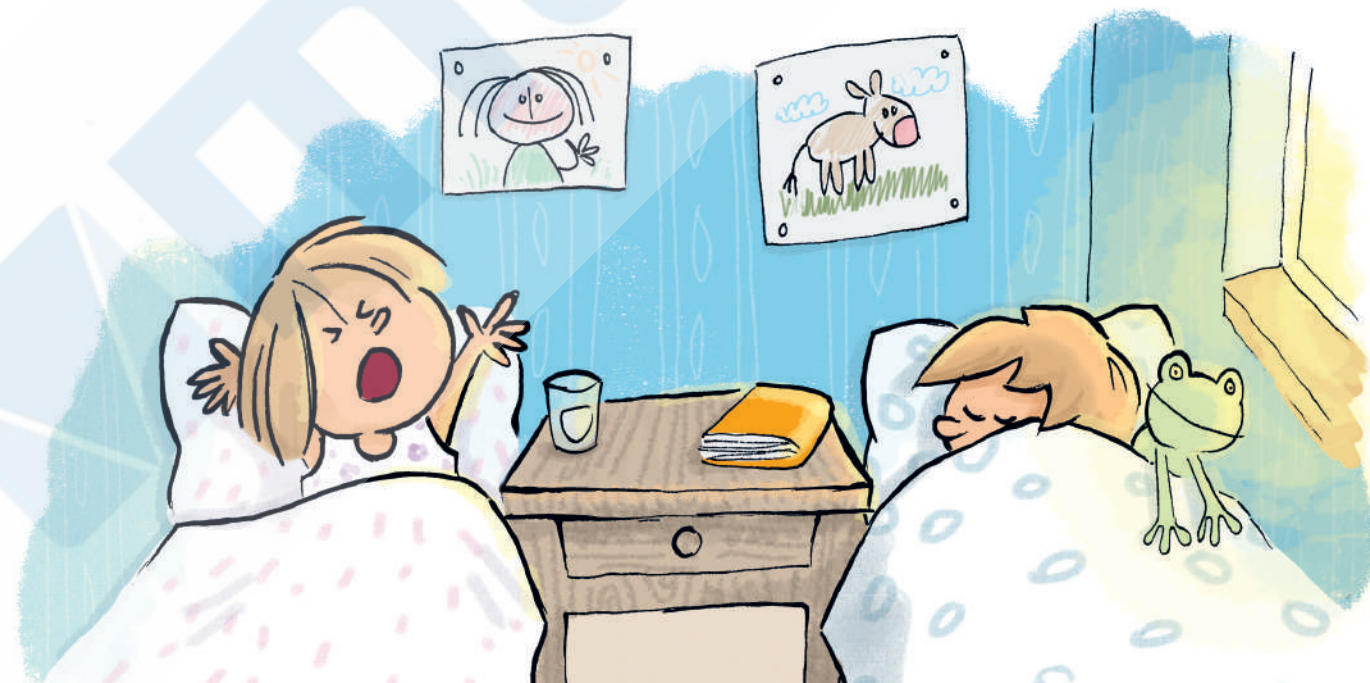
MEIE SUGUPUU UHKED OKSAD	5
KUHU NEIL KÕIGIL NII KIIRE ON?	10
PÄRTEL KÜLVAB SEENI	13
TERVE VAIM JA TERVE KEHA	16
ELU ENNE TELEKAID	19
LOOMALAANE TALU	23
KAS KALAD HINGAVAD?	27
LUMELINN	31
KAS TEIL PÄKAPIKUD KÄISID?	34
TUHAT JA ÜKS KODUMASINAT	38
UISUTAJATE MEELESPEA	41
INIMENE JA TEMA IMELINE KEHA	45
KÕIGE PAREM SÕBER	48
PEALINNA PARAADILE	52
LAPSE TÄHTIS TÖÖ ON MÄNG	56
KUULA JA VAATA	59
SALAJUTUD LILLEDEGA	63
KEVADE SALAMÄRGID	66
ÄRME TEE VÕI TEEME ÄRA?	70
PRÜGIKOLL JA SOKIKOLL	74
PÄRISELUS ON PALJU PÕNEVAM	78
HEAD AEGA, LASTEAED!	82

MEIE SUGUPUU UHKED OKSAD

I osa

See oli erakordselt ilus hilissuvine hommik. Kukk oli juba ammu kirenud ning päike ootas lapsi õue, et nende armsaid põski oma soojusega paitada. Ainult et lapsed ei tahtnud kuidagi voodist välja tulla. Nad teadsid, et see oli viimane päev vanaema ja vanaisa juures ning juba õhtul pidid nad sõitma linna oma uude koju.

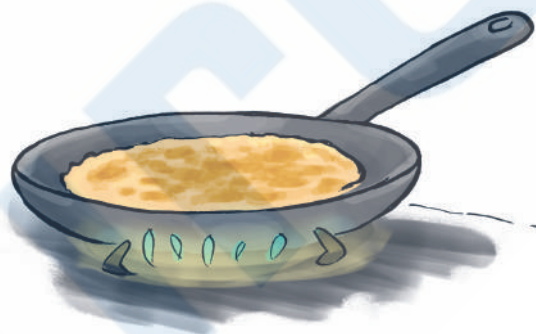
„Marten, kas sa magad?“ sosistas Lenna vaikselt. Ta teadis küll, et magavat inimest ei tasu äratada, kui just pole kuhugi kiire, aga ta ei suutnud enam vaikselt pikutada. Lenna tahtis hirmsasti oma venna Marteniga maailma asju arutada. Näiteks seda, kuidas päike saab tõusta, kui ta tegelikult seisab paigal. Või miks vanaonu Pärtlil on nii pikk ja paks habe, aga mitte ühtegi karva pea peal. Või miks issi ütleb vanaemale „emme“, aga emme ütleb talle „ema Malle“.

„Jah,“ sosistas Marten mõni hetk hiljem vastu, „magan küll.“

„Ära siis enam maga – vanaema juba kolistab köögis nõudega. Ta teeb kindlasti meile pannkooke,“ mõtiskles Lenna sosinal ega suutnud enam hetkegi pikali olla, sest magus pannkookide lõhn tuli tõepoolest ukse alt tuppa.

Lenna sikutas vennalt teki pealt ning kõditas ta lõplikult ärkvele. Nad astusid koos kööki, näod naerul, ja ütlesid ühel häälel: „Tere hommikust!“

„Oh te mu armsad lapsed, nagu kaks tilka vett – tere hommikust teilegi,“ ütles vanaema heldinult ning kutsus lapsed lauda sööma pannkooke marjamoosiga.

II osa

Vanaisa Lembit, issi ja emme rääkisid pere uuest kodust, mis pidi asuma nende praegusest Peipsi ääres asuvast kodust kaugel, suuremas linnas. Vanaema Malle küpsetas veel viimaseid pannkooke.

„Issi, aga miks me peame ära kolima? Kas vanaema ja vanaisa ei taha enam, et me siin elaksime?“ küsis Marten ja pistis viimase tüki pannkooki suhu.

Vanaisa köhatas ega osanud õieti midagi vastata. Vanaema nuuksatas ja pühkis põlleservaga silmanurka.

„Mu armsad kullapaid, me tahaksime muidugi, et te meie juures elaksite, aga issi sai endale toreda töökoha linnas ja pere peab ikka koos püsima – sellepärast te kolitegi ära,“ selgitas vanaema, aga tema hääl värises ja tundus, et ta hakkab nutma.

„Aga teie olete ju ka meie pere,“ ütles seepeale Lenna.

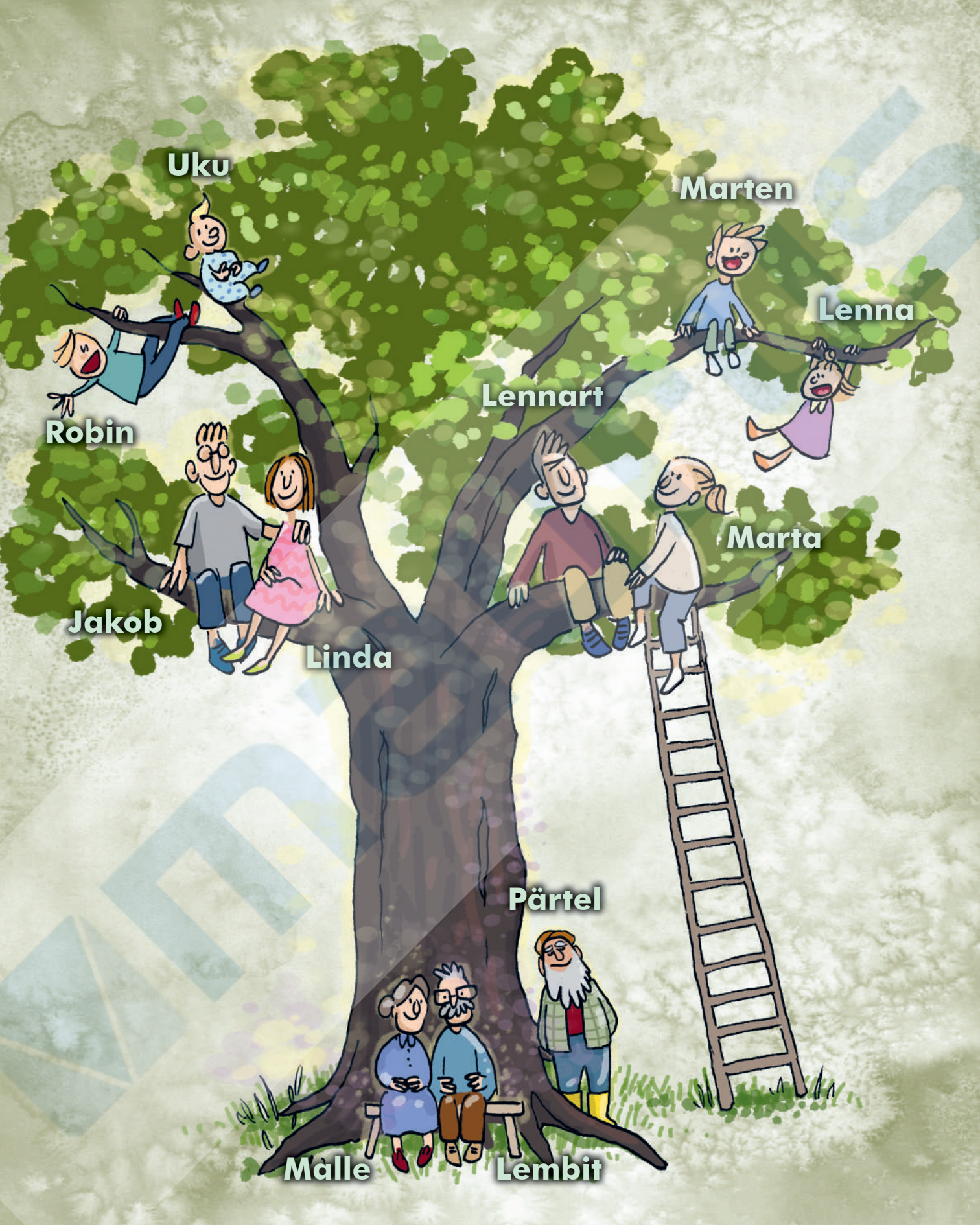
„Muidugi oleme, aga me oleme natuke kaugem pere kui teie emme ja issi,“ vastas vanaema.

„Me oleme ikka üks pere,“ proovis nüüd ka isa sõna sekka öelda, „ainult et me elame nüüd vanaemast ja vanaisast eraldi.“

Lenna vajus mõttesse ega teadnudki esialgu, mida mõelda või öelda. See kõik oli päris segane. On nad siis pere või ei ole? Ja kuidas mõõdetakse, kes on lähem pere ja kes kaugem?

„Mina ja Marten ja issi ja emme oleme üks pere,“ arutles Lenna. „Aga issi, kes selles meie kaugemas peres veel on? Ma mõtlen peale vanaema ja vanaisa?“

Uku

Marten

Lenna

Robin

Lennart

Marta

Jakob

Linda

Pärtel

Malle

Lembit